

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 400/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **NOMANTINELS**, Tomášikova 12571/50C, Bratislava, zastúpeného Mgr. Mgr. Michalom Liptákom, PhD., advokátom, Matičná 2, Ivanka pri Dunaji, proti rozhodnutiu Rady Fondu na podporu umenia č. 4/2025 – výzva č. 5/2025 – 3.6.2 z 30. apríla 2025 a Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu umenia podľa čl. 43 ods. 1 ústavy, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, a to samostatne aj v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, samostatne práva na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) samostatne aj v spojení s čl. 14 dohovoru a tiež práva na nediskrimináciu podľa čl. 14 dohovoru, práva na slobodu prejavu podľa čl. 11 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva na slobodu umenia podľa čl. 13 charty, práva na kultúrnu rozmanitosť podľa čl. 22 charty, práva na nediskrimináciu podľa čl. 21 ods. 1 charty, práva na slobodnú tvorivú činnosť podľa čl. 15 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „pakt“), a to všetko v spojení s čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy, s čl. 2 Zmluvy o Európskej únii; ako aj práva na právnu ochranu pred nezávislým a nestranným orgánom verejnej správy, ako aj práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy napadnutým rozhodnutím špecifikovaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie alebo alternatívne jeho časť zrušiť a vec vrátiť Fondu na podporu umenia (ďalej len „FPU“) na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 48 300 eur a trovy konania. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci nariadil ústne pojednávanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je občianske združenie, ktoré vzniklo v roku 2009 a celou svojou činnosťou okrem iného rozpráva a zviditeľňuje životy LGBTIQ ľudí v spoločnosti a pomáha zmiernovať homofóbiu či transfóbiu. Nosný projekt sťažovateľa má názov „Dúhový rok“, ktorý je multidisciplinárnou iniciatívou, ktorá reaguje na aktuálne výzvy, ako sú diskriminácia, radikalizácia, polarizácia spoločnosti a nedostatočná viditeľnosť LGBTIQ+ komunity. Jeho cieľom je podporovať inklúziu, rozširovať povedomie o právach a kultúre LGBTIQ+ ľudí a vytvárať bezpečné priestory pre umenie, vzdelávanie a komunitné aktivity.

3. V nadväznosti na výzvu FPU č. 5/2025 zo 6. novembra 2024 sa sťažovateľ uchádzal o dotácie na uvedený projekt v podprograme č. 3.6.2 Medziodborový výskum, publikačná a prekladateľská činnosť.

4. V zmysle § 18 ods. 8 zákona č. 284/2014 Z. z. o Fonde na podporu umenia a o zmene a doplnení zákona č. 434/2010 Z. z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva kultúry Slovenskej republiky v znení zákona č. 79/2013 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o FPU“) platného pred prijatím novely rozhodoval o pridelení alebo nepridelení dotácií riaditeľ FPU na základe odporúčaní odborných komisií, ktoré boli pre riaditeľa až na ojedinelé výnimky záväzné. Odborné komisie boli generované samotnou slovenskou kultúrnou a umeleckou obcou, čo zabezpečovalo nezávislé hodnotenie a rozhodovanie, ako aj skutočnú slobodu prejavu a umenia.

5. Zákon č. 169/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 284/2014 Z. z. o Fonde na podporu umenia a o zmene a doplnení zákona č. 434/2010 Z. z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva kultúry Slovenskej republiky v znení zákona č. 79/2013 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „novela“), ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2024, zásadne zmenil rozhodovacie právomoci. Posúdenia odborných komisií sa stali nezáväznými, pričom o všetkých žiadostiach v zmysle § 4 ods. 3 zákona o FPU rozhoduje Rada FPU. Novela zároveň zmenila zloženie Rady FPU tak, aby bola väčšinou kontrolovaná nominantami súčasného vedenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). V zmysle novely má Rada FPU 13 členov, z ktorých až 7 členov je menovaných ministerstvom bez návrhu, čo umožňuje ministerstvu obsadiť Radu FPU majoritne svojimi nominantami, čím sa sloboda prejavu a sloboda kultúry *de facto* dostala pod politickú kontrolu súčasného vedenia ministerstva.

6. Žiadosti sťažovateľa bolo pridelené poradové číslo 25-362-02259 a získala od odbornej komisie z 500 možných bodov 378 bodov, pričom na odporúčenie pridelenia dotácie stačí získať minimálne 250 bodov. Rada FPU sa však v rozhodnutí č. 4/2025 – výzva č. 5/2025 – 3.6.2 P z 30. apríla 2025 rozhodla žiadosť sťažovateľa nepodporiť s odôvodnením, že projekt nepodporuje vzdelávacie aktivity detí, mládeže a dospelých.

7. Diskriminujúci prístup vo vzťahu k sťažovateľovi zo strany ministerstva je zjavný z vyjadrení jeho predstaviteľov, najmä ministerky kultúry a generálneho tajomníka, ako aj z ich činov a rozhodnutí, ktoré sťažovateľ podložil ich medializovanými vyjadreniami. Sťažovateľ poukazuje na to, že jedným z dôsledkov snahy vedenia ministerstva obsadiť Radu FPU „svojimi ľuďmi“ je aj to, že Rada FPU v súčasnosti rozhoduje v nezákonnom zložení. V zmysle § 5 ods. 2 písm. d) zákona o FPU možno za člena rady vymenovať fyzickú osobu, ktorá má najmenej päťročnú odbornú prax v oblasti umenia, kultúry alebo kreatívneho priemyslu. Túto podmienku nespĺňajú dvaja členovia – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

8. Sťažovateľ tiež k procesu schvaľovania dotácií uvádza, že zástupcovia odbornej komisie mali možnosť „obhájiť“ svoje rozhodnutia iba počas necelých pätnástich minút. Zistenie skutkového stavu tak bolo veľmi povrchné, projekty videli členovia Rady FPU na zasadnutí prvýkrát, nemali ich detailne naštudované ani poriadne prečítané. Rada FPU vedomá si týchto hrubých nedostatkov napokon radšej nezasahovala do väčšiny posudzovaných žiadostí. O to markantnejšie potom je, ak sa Rada FPU v napadnutom rozhodnutí rozhodla zotrvať na svojom neodôvodnenom, nepodloženom názore odobrať sťažovateľovi dotáciu a „prevalcovala“ tým odbornú komisiu. FPU mal v úmysle, aj prostredníctvom nominantov a nominantiek ministerstva kultúry diskriminovať projekty s LGBT témami, resp. vykonávať vôľu súčasného vedenia ministerstva, aby nesmerovali k projektom s LGBT témami. Napadnuté rozhodnutie je neodôvodnené, nemá oporu v administratívnom spise, je založené na objektívne nepravdivom tvrdení, ktorým sa len prejavuje vôľa diskriminovať. Na tejto skutočnosti pritom nič podľa sťažovateľa nemení ani skutočnosť, že magazín QYS v inom podprograme dotáciu napokon dostal napriek odporúčaniu Rady FPU na jej odobratie.

9. Sťažovateľ k prípustnosti svojej sťažnosti uvádza, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím v zmysle § 122 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Jednak je označené výslovne ako „rozhodnutie“ a súčasne zrušuje alebo deklaruje práva a/alebo právom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb. Napadnuté rozhodnutie zrušilo právo sťažovateľa uchádzať sa o podporu z FPU na základe arbitrárnej diskriminácie. Zároveň ide jednoznačne o právoplatné rozhodnutie, pretože je vylúčená možnosť napadnúť ho odvolaním.

10. Podľa názoru sťažovateľa je úlohou ústavného súdu vyhodnotiť, či ide o právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. V každom prípade podľa názoru sťažovateľa ide o nejaký zásah Rady FPU, ktorý jednoznačne porušil jeho základné práva a slobody, čo oprávňuje ústavný súd o sťažnosti konať.

11. Komplikovanejšou je podľa sťažovateľa otázka prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde spočívajúca v posúdení, či o ochrane základných práv a slobôd je príslušný rozhodovať iný súd (menovite správny súd) a tiež či existujú iné právne prostriedky na ochranu základných práv a slobôd, najmä pokiaľ § 27 ods. 1 zákona o FPU vylučuje aplikáciu správneho poriadku na konanie pred Radou FPU ako odporcom v prvom rade. V tomto kontexte sťažovateľ uvádza, že napadnuté rozhodnutie podľa § 18 ods. 8 písm. b) zákona o FPU je novým typom rozhodnutia zavedeným novelou, ktoré ešte nebolo podrobené žiadnej právnej kontrole ani správnych súdov, ani na ústavnom súde, zákonodarca zároveň neposkytol žiadne interpretačné nástroje. V tomto stave právnej neistoty sa sťažovateľ rozhodol podať paralelne správnu žalobu proti Rade FPU na Správnom súde v Bratislave.

12. Zároveň sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že proti odporcovi v druhom rade (ministerstvu) je ústavná sťažnosť prípustná aj v nadväznosti na § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, pretože ministerstvo vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu nemôže byť zasiahnuté správnu žalobou, a teda za jeho protiústavné, diskriminačné konanie výslovne, priamo a otvorene cielené na sťažovateľa môže byť zasiahnuté len ústavnou sťažnosťou.

13. Podstata porušenia vo vzťahu k čl. 1 ods. 1, ako aj čl. 46 ods. 3 ústavy podľa sťažovateľa spočíva v tom, že Rada FPU rozhodovala v nezákonnom zložení, pretože pozostáva z nezákonne

vymenovaných členov a členiek, ktorí nespĺňajú minimálne zákonné požiadavky na výkon funkcie jej člena, a preto nie je orgánom oprávneným v zmysle zákona o FPU vydať napadnuté rozhodnutie. Ďalší dôvod uvedeného porušenia spočíva v tom, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, pretože nespĺňa ani minimálne kvalitatívne požiadavky na jeho odôvodnenie.

14. Odborná komisia v tejto veci posudzovala s ohľadom na profil podprogramu 3.6.2, ktorý brala za svoje východisko: (1) umelecký prínos a potenciál projektu, (2) prínos projektu pre cieľovú skupinu, (3) doterajšie umelecké aktivity žiadateľa vo vzťahu k projektu (4) rozpočet projektu, (5) kvalitu realizačného plánu. Napadnuté rozhodnutie je založené na neodôvodnenom tvrdení, podľa ktorého tento projekt nepodporuje vzdelávacie aktivity detí, mládeže a dospelých. Rada FPU v napadnutom rozhodnutí okrem vyslovenia vlastného názoru nijako nevysvetlila dôvody, pre ktoré sa odklonila od diametrálne odlišného posúdenia tohto projektu odbornou komisiou. V tomto prípade teda podľa sťažovateľa absentujú akékoľvek dôvody na rozhodnutie, pričom zdôraznil, že v odôvodnení sa Rada FPU nijako nevysporiadala s otázkou doterajších umeleckých aktivít sťažovateľa, hoci tento projekt bol v rokoch 2019 – 2024 zo strany ministerstva podporovaný, absentuje aj posúdenie rozpočtu tohto projektu a jeho závery sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu, ktorý obsahuje hodnotenia odbornej komisie preukazujúce vysokú kvalitu tohto projektu. Projekt „Dúhový rok“ splnil požiadavku na interdisciplinárnosť, zahŕňa kritickú reflexiu, má celoslovenský dosah a je zameraný na vzdelávanie a osvetovú činnosť u dospelých, mládeže i detí, táto skutočnosť je pritom, samozrejme, v rozpore s dôvodom, pre ktorý bol projekt odmietnutý napadnutým rozhodnutím. Podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie nespĺňa ani minimálne kvalitatívne požiadavky a je v podstate karikatúrou odôvodnenia, ktoré by bolo v právnom štáte akceptovateľné. Rezignáciou na kvalitu rozhodovania a odôvodnenia rozhodnutia v tomto prípade došlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 1 a 3 ústavy v spojení s č. 1 ods. 1 ústavy.

15. Vo svojej argumentácii sťažovateľ ďalej namietal, že právny rámec, ktorý nepochybne má byť aplikovaný na konanie pred odporcom v prvom rade ako orgánom verejnej správy, spočíva v povinnosti nediskriminácie vrátane nediskriminácie na základe sexuálnej orientácie a nediskriminácie z dôvodov venovania sa LGBT tematike. Táto povinnosť vyplýva *inter alia* z čl. 26 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 20 a čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, z čl. 10 a čl. 14 dohovoru, z čl. 11 ods. 1, čl. 13, čl. 21 ods. 1 a čl. 22 charty, z čl. 15 paktu, ako aj z čl. 2 Zmluvy o Európskej únii, a to všetko v spojení s čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy, čo sú ustanovenia, ktoré sa nepochybne majú uplatňovať aj na konanie pred FPU.

16. Poskytovanie dotácií FPU je navyše schémou štátnej pomoci, ktorá musí byť v súlade s čl. 107 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a má znemožniť uplatňovanie schémy štátnej pomoci diskriminačne, vylučujúc explicitne či implicitne projekty, ktoré sa venujú LGBT tematike. Ak by ústavný súd takúto právnu argumentáciu vo vzťahu k primárnemu právu Európskej únie nepovažoval za súčasť *acte claire*, tak v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd položil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie, ktorá by mohla znieť napríklad takto:

„Je v súlade s čl. 107 ZEFÚ a čl. 2 ZEÚ také schéma štátnej pomoci na podporu kultúry, ktorá priamo či nepriamo vylučuje zo schémy takejto štátnej pomoci podujatia s LGBT tematikou?“

17. Podľa sťažovateľa v tomto prípade nie je možná iná ako negatívna odpoveď na uvedenú otázku, pretože povinnosťou Rady FPU bolo nediskriminovať jednotlivé projekty z dôvodu venovania sa LGBT tematike, avšak uvedená povinnosť v jeho prípade nebola splnená.

18. S kvalitatívne a zákonne absolútne nedostatočným *ad hoc* odôvodnením, za ktorým zjavne nie je žiadne hlboké premýšľanie, Rada FPU „prevalcovala“ posúdenie odbornej komisie a zamietla dotáciu vysoko hodnotenému projektu. Urobila tak zjavne preto, lebo členovia nominovaní po novele zákona FPU zo strany ministerstva tým postupom vykonávali otvorene deklarovany diskriminujúci úmysel súčasného vedenia tohto ministerstva – neposkytovať dotácie podujatiam s LGBT tematikou.

19. Rada FPU tak diskriminovala sťažovateľa len preto, lebo sa venuje LGBT tematike. Výsledkom je nezákonné napadnuté rozhodnutie, ktorým Rada FPU porušila sťažovateľovo právo a právom chránený záujem na prístup k schéme štátnej pomoci bez diskriminácie, a tým porušila sťažovateľovi práva a slobody vyplývajúce z čl. 26 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 20 a čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, z čl. 10 a čl. 14 dohovoru, z čl. 11 ods. 1, čl. 13, čl. 21 ods. 1 a čl. 22 charty či z čl. 15 paktu, ako aj z čl. 107 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 2 Zmluvy o Európskej únii v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, ako aj čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy. Toto diskriminačné konanie sa *mutatis mutandis* vzťahuje aj na ministerstvo ako odporcu v druhom rade.

20. Sťažovateľ uvádza, že petit jeho sťažnosti obsahuje niekoľko alternatív. V prvom rade sa alternácia týka toho, či má byť zrušené celé napadnuté rozhodnutie alebo len časť, ktorá sa vzťahuje na sťažovateľa. V druhom rade sa alternatívne petity týkajú ne/zahrnutia odporcu v druhom rade. Je zjavné, že napadnuté rozhodnutie vydala Rada FPU, avšak rovnako je zjavné, že protiústavnosť a diskriminácia sťažovateľa majú svoj skutočný zdroj na ministerstve, ktoré z opatrnosti sťažovateľ uvádza ako odporcu v druhom rade.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím Rady FPU (v časti týkajúcej sa výlučne sťažovateľa, resp. celým napadnutým rozhodnutím), ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o pridelenie finančných prostriedkov na jeho projekt „*Dúhový rok*“ napriek tomu, že odborná komisia jeho žiadosť podporila. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, svojvoľné a neodôvodnené, prijaté Radou FPU v nezákonomnom zložení, keďže nominanti ministerstva nespĺňali zákonom stanovené podmienky. Ministerstvo sťažovateľ označil ako porušovateľa svojich práv z dôvodu jeho zjavného diskriminačného postoja voči sťažovateľovi, ktorý vyústil do zamedzenia prístupu sťažovateľovi k dotáciám na podporu jeho projektu.

22. Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na nariadenie ústneho pojednávania a upustil od neho, keďže na základe ústavnej sťažnosti a jej príloh (ako aj záverov vo vzťahu k procesným podmienkam ústavnej sťažnosti) je zrejmé, že od ústneho pojednávania nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

23. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania

(§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov, ako aj podmienok konania pred ústavným súdom, čo si uvedomuje aj sťažovateľ, ktorý v sťažnosti nastoľuje polemiku v otázke prípustnosti svojej ústavnej sťažnosti, ktorú podal z opatrnosti, pričom súčasne podal proti Rade FPU správnu žalobu na Správnom súde v Bratislave.

24. Čo sa týka označenia ministerstva za porušovateľa práv sťažovateľa, jeho postoj a argumentácia sú založené na nedávnej zmene príslušnej legislatívy na úrovni zákona a následnom personálnom obsadení Rady FPU, keď ide „*de facto o prácu MK SR*“ a rada je len vykonávateľom jeho zámerov. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je vždy porušenie dotknutých práv spôsobené (vyvolané) rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci, a to v priamej príčinnej súvislosti, teda nie v len sprostredkovanej súvislosti, či už personálnej, motivačnej, alebo inej. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na svoje uznesenie sp. zn. IV. ÚS 283/2025 z 10. júna 2025, v ktorom sa k totožnej argumentácii iného sťažovateľa podrobne vyjadril so záverom, že v posudzovanom prípade rozhodovala Rada FPU, nie ministerstvo, kompetenčne teda nemožno dospieť k záveru o tom, že porušovateľom práv sťažovateľa je ministerstvo.

25. Otázka označenia porušovateľov práv sťažovateľa v ústavnej sťažnosti úzko súvisí s ním zvolenou formuláciou petitu, ale aj jeho voľbou uplatnenia a využitia jemu dostupných zákonných prostriedkov na ochranu základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde), čo úzko súvisí s obsahom princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (ktorý je zásadne vždy až na konci kompetenčného reťazca orgánov Slovenskej republiky).

26. Pri rešpektovaní povinnosti sťažovateľa predložiť ústavnému súdu na konanie návrh, ktorý má náležitosti podľa § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde nemožno akceptovať, ak sťažovateľ vo forme viacnásobného alternatívneho petitu predloží (podľa jeho vlastného názoru) všetky do úvahy prichádzajúce alternatívy rozhodnutia, ako k tomu nesprávne pristupuje podaná ústavná sťažnosť. Ide totiž o okolnosti, keď sa musí (obligatórne právne zastúpený) sťažovateľ rozhodnúť, aký spôsob ochrany svojich práv predloží ústavnému súdu na posúdenie, a to aj s možnou konzekvenciou odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa niektorého z dôvodov vymedzených v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

27. Alternatívny alebo subsidiárny petit neprichádza do úvahy ako spôsob požadovania ochrany základných práv „z opatrnosti“, keď sťažovateľovi nie je zrejmé, koho je potrebné označiť za porušovateľa základného práva alebo slobody, rovnako ako neprichádza do úvahy pri pochybnosti, či má sťažovateľ požiadať o ochranu priamo ústavný súd alebo prednostne iný orgán verejnej moci (vrátane iného súdu), ako to predpokladá čl. 127 ods. 1 ústavy *in fine* (kompetenčný reťazec na báze princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu). V tejto otázke patrí jednoznačná voľba sťažovateľovi, ktorý nemôže viesť konanie pred iným orgánom a zároveň aj pred ústavným súdom, pretože tak by právomoc dotknutých orgánov kolidovala vrátane možnosti dospieť pri prieskume napadnutého rozhodnutia (opatrenia, iného zásahu) v paralelne vedených konaniach k odlišným, navzájom sa obsahovo vylučujúcim, avšak právne záväzným záverom. Orgán verejnej moci, na ktorý sa sťažovateľ obráti, posúdi, či je daná právomoc (či príslušnosť), a ak áno, vykoná vecný prieskum. V opačnom prípade procesne rozhodne a jeho rozhodnutie podlieha prieskumu

v prípustnom rozsahu v inštančnom postupe, eventuálne po vyčerpaní kompetenčného reťazca aj na ústavnom súde.

28. Sťažovateľ sám uvádza, že rozhodnutie Rady FPU napadol na správnom súde, od ktorého (samozrejme) očakáva zabezpečenie ochrany svojich subjektívnych práv. Proti ministerstvu správnu žalobu nepodal, čo je konformné s prezentovanými úvahami ústavného súdu, že vo vzťahu k ministerstvu ani neprichádza do úvahy zrušenie napadnutého aktu rady, a naopak, na úspech v dotknutom konaní sťažovateľ nepotrebuje akýkoľvek zásah súdu proti ministerstvu (a ani by mu nepomohol, ak by proti rade, resp. napadnutému výstupu jej pôsobnosti nebol úspešný).

29. Okolnosť, či vec môže prejednať a rozhodnúť správny súd, posúdi samotný správny súd, na ktorom bola podaná správna žaloba, ako predpoklad svojho ďalšieho postupu, čo adekvátne v procesnej forme vyjadrí. Ďalší možný postup sťažovateľa je dostatočne už jasne naznačený.

30. Aktuálne teda, keďže o ochrane práv sťažovateľa má rozhodnúť iný súd (na ktorý sa sťažovateľ obrátil ako na príslušný súd), právomoc tohto súdu predchádza právomoci ústavného súdu, a preto ústavný súd (v súlade so svojou dlhodobou a chronicky ustálenou rozhodovacou praxou) ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa vrátane návrhu na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu